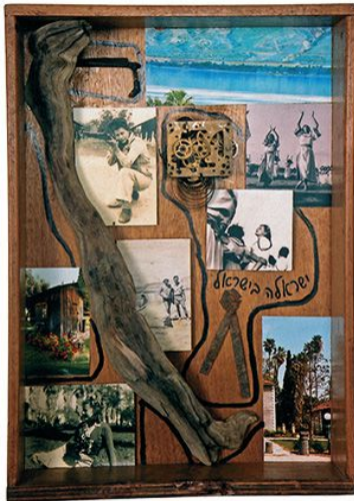

"אור, כל מי שמספר
 עליך בשאת צוחקת
 יודע מה שאת יחזיקי
 אמרי דברה ארוסייה.
 מאותו פעם השתדלתי
 לא לקצווק וגם לחייך
 הפסקתי.
 לחזר לא פרסדו לי לצאת
 מאז ששכנע שאלה אותי
 כל מיני שאילת, עונתי לך
 שאני פולנייה ואבילי
 הצטלחתי, אלה היא המשיכה.
 אולי בעלני עב נסעתי לקרקוב.
 לקחתי אותנו את כל בדידות
 גם את התמונות והניירות
 שילני שביד הקופסא בארצות.
 עכשיו בשאני גדולה, דת וו
 ובקדושה, אני מצטערת
 שקצית לרשאי ולחייך.
 ושאלתי

"אווה
 בפולין
 ישראלה
 בישראל"

י. י. י.

Eva, anyone who looks at you when you laugh realizes that you are "
".a Jew

.That is what aunt Marisia used to say

From that moment on I did my best not to laugh. I also stopped
.smiling

Going out into the yard was forbidden ever since the neighbor had asked me questions to which I answered that I was a Pole and even made the cross sign across my chest but nonetheless she continued with her questions. Maybe that was why we moved to Krakow. We took everything with us including our pictures and papers -in a red .box

Now that I'm all grown I regret wanting to stay a Christian. Now I sometimes escape the children's quarters at the Kibutz, hide among the bushes and write this journal about everything that has

happened during the war so that I don't forget it and also to let you know daddy, what I've been through during all those years when we were apart